

Bewoners De Bel 'doen niks'

De bewoners van sociaal pension De Bel in Leeuwarden snappen niks van de protesten tegen hun mogelijke verhuizing naar de Hoekstersingel. „Overlast? Ik denk dat de Cambuursupporters meer lawaai veroorzaken dan wij.”

Door Ines Jonker

LEEWARDEN - Het is vrijdag, tegen het middaguur. Sociaal pension De Bel, gelegen in de woonwijk ten noorden van het Cambuurstadion, ligt er rustig bij. In de receptieruimte bij de ingang houdt medewerker Henry Achtien de camerabeelden in de gaten. In de huiskamer zitten zes bewoners aan de lunch. Er wordt weinig gepraat.

Het pand aan de Albert Schweitzerstraat waar 24 mensen wonen, is een tijdelijke loca-

tie. Gemeente en Zienn zijn op zoek naar een permanente plek en hebben daarvoor het voormalige kantoorpand van Jeugd-zorg Friesland aan de Hoekstersingel op het oog. Bij een informatieavond deze week bleek dat veel omwonenden daar niks voor voelen. Ze vrezen overlast en troep in hun wijk.

Onterecht, stellen de bewoners van De Bel. „Waarom zijn mensen toch altijd zo bang? Wij doen niks. We zijn gewoon mensen zonder eigen huis die tijdelijk bij elkaar wonen”, zegt Freddy Fleur. De 46-jarige vader van twee dochters woont sinds een paar maanden in het pension.

Ooit leidde hij een doodnormaal leven met gezin en werk, maar als gevolg van een scheiding raakte hij alles kwijt. Hij was een poos dakloos, verdiende de kost als straatmuzikant en belandde vervolgens in De Terp. „Ik ben een gewone jongen die heus niet 's nachts gaat inbreken of zo.”

„Ik heb hier nog nooit overlast meegemaakt. We hebben hier aan de overkant drie keer in

De bewoners van De Bel, onder wie ook Freddy Fleur, werken in De Bel aan hun toekomst.

Foto LC/vo van Peurseem

de week een voetbalwedstrijd. Ik denk dat de supporters meer lawaai maken dan wij. Als ie-

mijn de Wit (56).

De Wit is evenwel niet echt verbaasd over de negatieve reacties. „Die heb je altijd. Mensen zitten vol vooroordelen. Die haal je niet weg met een paar bijeenkomsten. Ik heb inmiddels een behoorlijk dikke huid gekregen. Het enige wat werkt zijn open dagen. Een paar weken geleden kregen we hier buurtbewoners op bezoek. Er was koffie en cake en de hele huiskamer zat vol. En dan valt het mensen altijd mee.”

Zelf woont ze sinds een half jaar tot volle tevredenheid in De Bel. Daarvoor verbleef ze in de opvanglocatie op de Nieuwegeweg. Als gevolg van een brand in haar appartement raakte ze twee jaar geleden gewond. Ze lag maanden in het ziekenhuis en zat lange tijd in een rolstoel.

„Ik ben manisch depressief en heb tijd nodig om in balans te komen. Het is nu niet verstandig om op mezelf te wonen”, verklaart ze haar verblijf in De Bel. De Wit, die tot negen jaar geleden werkte als jeugdhulpverleenster, is bezig met een re-in-

tegratietraject en doet vrijwilligerswerk.

Ook voor spuiten in de bosjes hoeft de buurt niet bang te zijn. „Er wonen hier wel mensen die verslaafd zijn, maar die staan allemaal onder controle van Verslavingszorg Noord-Nederland. Als ze gebruiken doen ze dat ook in ruimtes van VNN”, zegt mentor Rick Bruning.

De bewoners wonen om zeer uiteenlopende redenen in het pension. De enige overeenkomst is volgens Bruning dat het mensen zijn die begeleiding nodig hebben voordat ze weer zelfstandig kunnen functioneren. „Dit is hun laatste stapje op weg naar zelfstandigheid. Dat is een groot verschil met de bewoners van De Terp; die zijn min of meer opgegeven door de maatschappij, hier wonen mensen die met hun toekomst bezig zijn.”

Dat beamen de bewoners. Freddy Fleur: „Als ik hier wegga, kom ik in een gewoon huis. Hier word ik een beetje geholpen; ik leer bijvoorbeeld om voor mezelf op te komen.”